

[Elsebeth Kock-Petersen]

fisk og fagmæssigt afgrænsede områder kan have vanskeligheder ved at få den ønskede arbejdskraft.

På baggrund af sådanne oplysninger og statistikker er det da helt naturligt, at regeringen også må fremlægge sit bud på en løsning af problemerne. Det er et problem i dag og vil jo også blive det fremover, hvis regeringens politik kan give de samme positive beskæftigelsesmæssige udslag, som den hidtil har gjort.

Erhvervslivet og dets organisationer har et stort og selvstændigt ansvar for at løse dette problem, og det samme gælder de fremtidige lønmodtagere og deres organisationer. Det ville være så trist og destruktivt, hvis virksomhederne troede, de blot kunne løse problemet ved at stjæle hinandens medarbejdere, og det ville være så trist og destruktivt, hvis lønmodtagernes organisationer på grund af en stiv struktur og organisation forhindrede deres medlemmer i at få en mulig beskæftigelse.

Jeg synes, der er grund til at fremhæve dette, fordi det ikke kun er et spørgsmål om, hvilke initiativer regering, folketing og centrale myndigheder skal tage, men også er et spørgsmål om, at den organisationsstruktur, vi har, og de opfattelser, der er i erhvervslivet og blandt lønmodtagerne, selvfølgelig også præger løsningen af dette problem.

I den forbindelse er det helt klart, at også kvindernes holdning spiller ind, og derfor er det selvfølgelig også en vigtig del af bestræbelserne at være med til at give kvinderne oplysninger om beskæftigelsesmuligheder i andre end de traditionelle kvindefag.

Men igen her er det vigtigt at sige, at det er en bedre måde at lave den form for oplysningsarbejde på, som man f.eks. har gjort inden for Jernets område, hvor parterne selv prøver at tilpasse oplysning, vejledning og agitation i forhold til kvindegruppen, end at man gør det med et stort, forkromet, centralt fastsat system fra regeringens, folketingets og centraladministrationens side.

Men selvfølgelig har det offentlige også et ansvar, et ansvar, der er placeret tværministerielt – arbejdsministeriet, undervisningsministeriet og industriministeriet vil jo være involveret i den slags ting – og det har vi selvfølgelig igennem fastsættelse af de regler, der bliver lavet, og selvfølgelig også igennem de betalinger, der sker inden for undervis-

nings- og uddannelsessystemet. Selvfølgelig bør det offentlige og regeringen også prøve at lave systemerne og reglerne så fleksible, at de i højere grad kan tilpasse sig de behov, der opstår.

Derfor er jeg glad for, at redegørelsens overskrifter netop er den decentrale indsats og markedsstyringen. Jeg vil faktisk takke for, at man overhovedet ikke, så vidt jeg har kunnet se, bruger ordet planlægning. Jeg synes, det netop er udtryk for en erkendelse af, at det i det virkelige liv vil være umuligt at planlægge – lave langtidsplanlægning – på dette område, fordi mennesker og deres ønsker forandrer sig, og fordi virksomheder og deres behov forandrer sig. Jeg er derfor glad for, at det er den decentrale indsats og markedsstyringen, der er sat som overskrifter med henblik på at fremme fleksibiliteten og ansvarligheden.

Men jeg tror også, det er vigtigt at sige, at indsatsen skal tage udgangspunkt i det virkelige liv – det har nogle af de tidligere ordførere været inde på. Det er selvfølgelig glimrende, at man forhandler med de forskellige organisationer, hovedorganisationer og centralt placerede organisationer, men det er også vigtigt netop at tale med de mennesker, der ude i lokalområderne måske kan komme med nogle forslag til løsningsmodeller. Vi kan godt lave rapporter, systemer og undersøgelser, og måske kan vi også endelig få EDB inden for arbejdsformidlingssystemet – jeg tror, det er over ti år siden, at socialdemokratiske arbejdsministre sagde, at nu skulle man sandelig have det gennemført så hurtigt som muligt – men jeg tror, det er meget vigtigt ikke bare at fokusere på systemer, rapporter og undersøgelser, men også meget jordnært prøve at inddrage de mennesker ude i lokalområderne, der står med de konkrete problemer.

Til sidst vil jeg gøre nogle betragtninger om det mere diffuse, der hedder den holdningsmæssige indsats, for selvfølgelig er det, som redegørelsen nævner det, et spørgsmål om ny teknologi, om uddannelse og om tilbud inden for uddannelsesområderne – det er alt sammen meget rigtigt og nødvendigt – men jeg tror også, man skal være opmærksom på, at det ikke kun er et spørgsmål om teknologi og uddannelsesmæssige tilpasninger, men at der i høj grad også er tale om nogle holdningsmæssige spørgsmål, hvor